

GEORGES SIMENON (1903-1989)

Simenon világa

cimű kiállítása

**A Magyarország és a belgiumi Francia Község és
Vallon Régió közötti Együttműködési megállapodás keretében**

Mai Manó Ház

1065 Budapest-Terézváros

Nagymező utca 20.

Telefon: 473-2666

Fax: 473-2662

www.maimano.hu

**A kiállítás, amelynek anyagát John Simenon
és a szerző családja bocsátotta nagylelkűen rendelkezésre
a magyarországi Belga Nagykövetség szervezésében és
a Budapesti Francia Hetek keretében kerül megrendezésre**

„Mindenhol otthon vagyok.

Amint megérkezem egy országba, máris helybélinek érzem magam."

(Georges Simenon)

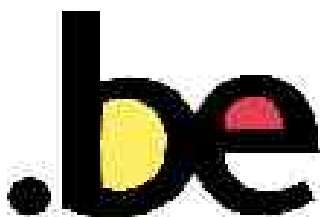
A belga George Simenon a szavakkal mesterien bánni tudó népszerű író, Maigret felügyelő alakjának megformálója, most azzal lep meg bennünket, hogy felfedezhetünk egy eddig ismeretlen Simenont, azt, aki fényképekben is megörökítette a világot.

Kedvtelésből kezdett el fényképezni. Mindenre kíváncsi, nyitott személyiség, aki a világnak bármely pontján is járt, az embereket olyannak ábrázolta, amilyenek. Amatőr és autodidakta fotográfusként közelített képei szereplőihöz; mindennapjaikat fényképezte precízen és együttérzőn a francia humanista fotográfusokhoz hasonló emberközeliséggel.

Akár Franciaország csatornáin hajózva, akár a 30-as évekbeli Belgium városainak utcáin, kávézóiban járva, vagy éppen a kelet-európai országok mindennapjaiban elmerülve, vagy a gyarmatosított afrikai területeken készítette képeit, sohasem egy-egy embert, hanem az *embert* - aki a világ bármely pontján ugyanaz – mutatja meg.

George Simenon 1976-ban adományozta a Liège-i Egyetemnek képeit, leveleit, kéziratait.

A kiállítás képei ebből a gyűjteményből kerülnek bemutatásra először a Mai Manó Házban, majd Pécsen a Művészetek Házában.

A kiállítás megtekinthető

2005. március 5. - 2005. március 27. között

minden hétköznap 14 és 19 óra

hétfőn és ünnepnap 11 és 19 óra

A liège-i születésű belga regényíró, **Georges Simenon**, Maigret felügyelő szülőatyja, nem utolsósorban nagy világutazó is volt. 1922-ben hagyta el szülővárosát, és Párizsban telepedett le.

1928-ban, 25 éves korában vásárolja meg első hajóját, a *Ginette*-et, pár évre rá, friss hajóvezető-engedéllyel, festőművész feleségével, Tigy-vel, mindenek szobalányukkal, kutájukkal, egy összecusukható asztallal és egy írógéppel nekivág Franciaország folyóinak és hajózható csatornáinak, hogy riportot készítsen a Vu magazin számára. 1931-et írunk ekkor. Hamarosan – ahogy ő nevezi – európai „tanulmányútra” indul, amelyet számtalan világkörüli út követ majd. „Meg akartam győződni róla, hogy az emberek másfélék-e másutt” – írja visszaemlékezéseiben.

Elsősorban a saját örömeire készíti képeit, s csak ez után azért, hogy a francia magazinoknak, elsősorban a *Voilà*-nak írt cikkeihez illusztrációkat küldjön. Pillanatfelvételeiből megértés, közelség, igazi szimpátia árad. Az embereket Belgiumban és a világ bármely pontján épp olyannak ábrázolja, amilyenek: pontosan ebben rejlik fotóinak ereje. Soha, semmilyen módon nem készíti elő képeit, azok spontán, emberközeli esztétikája, témaválasztása és hangulata a humanista fotográfusok, André Kertész, Édouard Boubat, Willy Ronis, Robert Doisneau képeihez teszik hasonlónak.

Képeinek őszintesége leginkább 1933-ban Belgiumban és Franciaországban készített melankolikus hangulatú fotóiból érződik. Az apró kávézók, éttermek, kis szatócsüzletek nosztalgiával idézik fel a letűnt, de el nem feledett múlt hangulatát. 1932-ben, a gyarmatosítás eufórikus időszakában Afrikát járja Rolleiflex gépével.

1933-ban Berlin, Litvánia, Bulgária, Románia nehéz, válságos mindennapjait fotózza precízen, együtt érzően, s míg franciaországi magazinoknak dolgozik, állandó belső kérdésektől hajtva jár újabb és újabb tájakon: „Milyenek ott az emberek? Mit esznek? Mit csinálnak szabadidejükben?” Képei mögött nem eszméket, gondolatokat keres: egyszerűen „pillanatokat” ragad meg.

Az utazásokon készített képekből egy tehetséges amatőr fotográfus finom, árnyalt útinaplója születik meg, amelyben – precíz íróként – könyveinek anyagát is dokumentálja.

Az antropológus szemével néz a világra, korának társadalmára, így fotóz archetipikus arcokat, sohasem egy-egy embert, hanem „az embert”, aki, végtére is, a világ minden pontján egy és ugyanaz.

Képei között ritka a szoros értelemben vett táj vagy portré (talán egyetlen ilyen képe híres törökországi Trockij-portréja 1933-ból, amely az egyik lapnak írt „exkluzív interjú” illusztrációjaként született).

Maga csak nagy ritkán jelenik meg a fotókon, ezeket a jellegzetes felvételeket, írógépével s mindig elmaradhatatlan pipájával, felesége, Tigy készíti róla.

Fotóiban Simenon valójában írói célját valósítja meg: „bebújik akárkinek a bőrébe”. S legyen bár egy folyóparton Franciaországban, Kelet-Európában vagy éppen Equadorban, a fotózó írók (Zola, Cocteau, Hervé Guibert, Claude Simon...) közül talán ő néz a leghumanistább szemmel a világra.

Képeit, negatívjait hat darab, vászonnal borított gyűrűs albumba rendezi dátum szerint.

Georges Simenon 1976-ban adományozta a Liège-i Egyetemnek képeit, leveleit, kéziratait, egy közel 3000 darabból álló gyűjteményt. A kiállítás képei ebből a gyűjteményből mutatnak be válogatást.

MŰVÉSZETEK HÁZA

Pécs, Széchenyi tér 7-8.

tel.: 72/522-834

www.pmh.hu

arthome@arthome.axelero.net

A kiállítás megtekinthető:

2005. március 21-től április 8-ig,
munkanapokon 13-tól 18 óráig.

MEGNYITÓ

2005. MÁRCIUS 17. CSÜTÖRTÖK, 18 ÓRA

MARTYN FERENC TETŐTÉRI GALÉRIA

Az Alliance Francaise de Pécs, a Belgiumi Francia Közösség Nemzetközi Kapcsolatok Központi Hivatala és a pécsi Művészetek Háza közös rendezvénye.

A kiállítás támogatói

